

коримъ на моя-та правителница; рекохъ че бѣ много дерзостна, защо искаше да ми повелѣва, като ми е служиталница, прилагающій воистинну какъ имахъ намѣреніе да я прогнѣвамъ толко що-то да мя біе, и да ми нарани рука-та или нога-та за да я испудятъ абіе отъ дома.“

Ст, Увы! Учителю, соученицы мой, како да мя терпятъ вече на нихно-то содружество, сега като имъ е извѣстна злоба-та ми!

Уч. Имай дерзость, любезный мой, они видятъ че ты искашь да ся поправишь. Мы вси ся раждаме въ свѣтъ съсъ пороцы. Какъ-то и онѣи що са сега добродѣтели, въ юношество-то си имаха и тѣи пороцы, какво-то лошы-те: но перви-те са покаяха, и ся поправили, и ето въ що стои всичкѣ разнствіе. Искамъ да ти изявимъ едно нѣщо, любезный мой; знай защо и азъ като бѣхъ младъ юноша, бѣхъ лошъ какъ-то си сега и ты; но за добра-та ея участь имахъ благоразумнаго учителя, кой мя любяше много. Послѣдовахъ неговы-те совѣты, и за два мѣсяцы ся поправихъ тако, що-то не мя познаваха вече. Не щемъ да тя поношавамъ за непристойны-те сло-